

Húsvéti szám

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket,
ők pedig követnek engem.” /Jn 10,27/

2019. április 21.

Húsvéti közösség

Tartalomból:

- Húsvéti közösség (1-2)
- Vers: Feltámadott (2)
- Legyen áldás missziós útjaikra! (3-4)
- Húsvéti játszótér (4-6)
- A Kis Csacsi emlékei (6-8)
- Zengjétek éneket az Istennek (9)
- A nagy szabadítás (10-12)
- Hivatali időpontok (12)
- Hirdetések (12)

„Tamás pedig...nem volt velük, amikor megjelent Jézus.” (János 20,24)

A negyedik evangélium jellegzetessége, sajátos gondolata, hogy a későbbi hitelmények (pl. mennybemenetel, pünkösöd) mind egyetlen átélésnek, a húsvéti tapasztalatnak a gyümölcsei. A tanítványok együtt látják meg a feltámadott Jézust. A feltámadott Jézus közösségre lép velük, ez a közösség lelkükre hat, elveszi kételkedésüket és hívökké teszi őket: „láttuk az Urat.” (János 20,25) Másfél évtizedig együtt szolgáltam egy gondnokkal, aki saját konfirmációi ígését ez idő alatt többször emlegette: „Húséges az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre” (1 Korinthus 1,9). A közösség szó eredetije (koinónia) önmagáért beszél. Közös (koinosz) az, amiben osztozom valakivel vagy amiben osztozik valaki énvelem, mivelünk. Például Jézus Krisztus osztozik velünk a bűn feletti győzelemben. Tamás, „egy a tizenkettő közül”, lemaradt erről a közösségről, erről az átélésről. Az ő imája nem összegződött a többiekével. Külön utat járt - szíve nehéz terhével. Ma is vannak, akik lemaradnak a közösségi áldásról. Gyerekkoromban egy vasúti szerelvényen kétféle személykocsi volt összekapcsolva: az egylégterű, közös szakasz és az elkülönített, fülkés kupé. Így, külön „fülkékben” szeretnek utazni ma azok, akik otthon

hallgatják, nézik a máshonnan közvetített vagy máshol rögzített istentiszteleteket. Kényelmes, privát ügy - mondhatják. És valóban, hasznos a betegnek, mozgáskorlátozottak. De az épkézláb ember csak járjon a templomba, ha megközelítheti azt, éspedig nemcsak önmagáért, hanem a többiekért is, akik előtt bizonyosságot tesz ottlétével, akikkel kicserélheti az igehirdetés után a maga gondolatait, akikkel együtt épülhet! És az épkézláb ember járhat a közös bibliaórára, a női, a férfi, az ifjúsági vagy a szolgáló bibliakörbe. Milyen jó, hogy egy héttel később már Tamással is más volt a helyzet: „ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük” (János 20,26)! Mert akkor minden jóra fordult! Ő is részese lett a bűnbocsátnak, a bűn feletti győzelemnek! A szabály az, hogy Jézus ott jelenik meg, ahol hívei közösségben vannak együtt. „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük.” (Máté 18,20) Aki meg akar bizonyosodni az Úr élő valósága felől, ne vélje, hogy ezt egymagában eléri, hanem becsülje meg azokat, akikkel közös ügye ez! Nagy ünnepeinkre heteken át készülünk és amikor megérkeznek, hamar itt hagynak bennünket. De Jézus nem: „*ő hű marad*, mert önmagát meg nem tagadhatja” (2 Timóteus 2,13).

/Kenyeresy Károly lelkipásztor/

Feltámadott

Holtak között nincs az élő,
feltámadott, újra él!
Most ott ül az Atya jobbján,
nemsokára visszatér!

Jézus, dicső jövedeled
néped várja boldogan,
átvonuló vándor itt lenn,
hazája a mennybe van!

Celldömölk, 2009. I. 30.
Pecznyík Pál

Legyen áldás missziós útjaikra!

Különleges és felejthetetlen esemény volt vasárnap, január 20-án templomunkban a Missziói vasárnap. A budapesti Wycliffe Bibliafordítók közösségéből fogadhatta Kenyeressy Károly lelkész és a gyülekezet a tízórás istentisztelet keretében a Greizer családot – a házaspárt és két kiskorú gyermekét.

Ismertették küldetésük és munkájuk célját az anyanyelvi Biblia létrehozásának és használatának segítségével.

Rövid áhítat után, amin Greizer Miklós szolgált, vetített képes előadást hallhattunk az eltöltött hónapokról 2017-ben, Vanuatuban. Ez az apró sziget a csendes-óceáni Új-Hebridák szigetvilág egyik tagja, Ausztráliától északkeletre. Harmincötezer lakosa van, területe akkora, mint Budapest. A vulkán, ami létrehozta, ma is látható.

A Greizer házaspár ottlétük alatt tanulta az őslakosok nyelvét, hogy segíthessék a Biblia jobb és könnyebb megismertetését.

A szigeten minden ismeret terjesztése csak szóbeliség útján lehetséges, nyomtatott könyvük csak az Újszövetség és az énekeskönyv. A civilizáció alacsony technikai szintjét a villamos áram hiánya is mutatja, minden napelemmel működik, a kézi mobiljuk is. A lakóházak magas, facölöpre épített, fűvel fedett kunyhók. Az esővizet nagy fémtartályokban fogják fel. A szigeten termelt növényekből táplálkoznak: forró kövön pálmalevélben megsütve készítik eledeleiket. Ilyen körülmények, helyi szokások szerint éltek Greizerék is. Néha volt konzerv és rizs számukra. Nagy elhivatottság, hit kell az ilyen küldetés

vállalásához. Bízunk abban, hogy mindig lesznek ilyen bizonyágtevők, hitvallók, akiket megszólít Isten.

A házaspár kérte, hogy mi is imádkozzunk a missziói munkásokért, a nehéz körülmények ellenére legyenek újabb és újabb vállalkozók, akik részt vesznek a bibliafordításban és hogy a világ távoli pontjain is mindenki saját nyelvén olvashassa a Szentírást, hogy általa az evangélium ereje átformálhassa életüket, és megismerjék Krisztus szeretetét.

/M.M-né/

Húsvéti játszóház

*„A szolgák így feleltek: „Ember így még soha nem beszélt, ahogyan ő.”
A farizeusok ezt mondták nekik: „Titeket is megtévesztett? Vajon a vezetőik vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?” Jn 7,46-48*

Nikodémus - a Nagytanács tagja - a vita hevében behunyta a szemét és valahol egy szűk kis utcán járt, késő éjszaka, hűvös szellő simogatta ráncos arcát, és izgatottan lépett a házba mely Jézust látta vendégül. A kíváncsiság hajtotta. Kérdései voltak. Kicsoda Jézus? Annyi mindent beszélnek a Nagytanácsban és nem érti, hogy lehetne Ő az ördögtől, ha ilyen csodákat tesz. Utána akart járni az igazságnak.

„Ember így még soha nem beszélt, ahogyan ő.”

Igen, Ő is ezt tapasztalta. Az örök élet, a mennyország, Isten szeretete olyan közeli és elérhető volt az Ő szájából.

Nikodémus a farizeusokkal együtt arról beszélgetett, gondolkozott naphosszat, hogyan lehetne még tökéletesebb Isten előtt, mit tehetne azért, hogy érdemes legyen az örök életre.

Jézus azon az éjszaka olyan egyszerűen elmondta, hogy Isten szeretetből a Fiát adta a világnak, és aki hisz a Fiúban annak örök élete van. Aki ránéz él, mint Mózes idejében a rézkígyóra.

Hol van az Isten Fia, hogy higgyen benne, hogy ránézzen?

Lehet, hogy Jézus magáról beszélt?

A Nagytanács hangos vitája utat tört Nikodémus emlékeibe és visszahozta őt a valóságba.

„Ekkor Nikodémus, aki korábban már járt nála, és közülük való volt, így szólt hozzájuk: „Elítéli-e az embert a mi törvényünk, míg ki nem hallgatták és meg nem tudták tőle, hogy mit tett?””Ezután mindenki hazament.” Jn 7,50-51,53

Nikodémus a pártfogásába vette, de minden hiába való volt. Jézust elfogták, kihallgatták, de az események, ekkor már nagyon felgyorsultak. A gyűlölet végig söpört Jeruzsálemen, felkapta Jézust és a keresztfáig meg sem állt vele. Miután meghalt, két férfi levette a keresztről, hogy eltemessék. Az egyik Nikodémus volt. Ő nem tudott haza menni, otthon maradni. Legalább a temetése legyen tisztességes, ha már a kivégzése olyan szégyenletes volt. Életében csak néhány órát adott neki, de most szeretett volna... valamit még, utoljára. Vagyont érő kenettel - mely mirhából és aloéból készült - ment a sírhoz, hogy segítsen a temetésnél. Ott volt a sírnál mikor a kővel bezárták azt.

Húsvét reggelén, mikor elterjedt a hír, hogy Jézus feltámadt, - hajnalban a temetőbe menő asszonyok csak a lepedőket találták a sírban, a testet nem - Nikodémus elmosolyodott. Valóban Ő az Isten Fia és már ő is ismeri az örök élet útját.

Nagytanács tagja

Ismerte az örök élet útját

Kérdései voltak

Ott volt Jézus sírjánál

Derús lett húsvét reggelén

Éjszaka ment Jézushoz

Mirhából és aloéból kenetet vitt

Utánajárt a dolgoknak

Segített a temetésnél

„Nincsen senkiben másban üdvösség, és nem adatott... az emberek között más név, amely által megtartatunk, csak a Jézus Krisztusé.”
Apcsel 4,12

Az márciusi húsvéti játszóház története a napokban is eszembe jutott, hiszen olyan egyszerűvé tette Isten az élet útját. Annyi minden van, ami ellopja a jókedvet, amin nem tudok változtatni, a tehetetlenség érzése lehúzza a mélybe. Nikodémusnak azt mondta Jézus, higgyen a Fiúban, nézzen a Fiúra, aki fel lesz emelve, mint a kígyó a pusztában, csak rá kell nézni. Nincs más teendő, csak fel kell emelni a tekintetünket, onnan, ahol vagyunk. Megtettem. Működik.

/Kristonné Fekete Ágnes/

A Kis Csacsi emlékei /a karácsonyi történet folytatása/

Rokonaim: Csacsi nagyszüleim, majd szülőanyám mindig nagy szeretettel beszéltek a Gazdáról.

A Gazda nagyon szerette az embereket. Különösen a Gyermekek szüleit szerette. Mindig fordulhatott hozzájuk, amikor a házában javítani kellett valamit.

Egy alkalommal szeretett volna egy asztalt csináltatni, mert már a sok gyermekével nem fértek el a régi rozoga, kiszolgált kis asztalnál. Az Apa megtanította Fiát, hogy hogyan kell a fával bánni: mérickskélni, csiszolni, gyönyörűen megformálni, hogy az sokáig tartós, és használható legyen.

Elkészült a nagy mű, és Gazdáék nem győztek hálálkodni, olyan szép lett. A Gyermekek szülei igazán hozzáértő ácsok voltak, mindenki tisztelte őket. A Fiúkról pedig sok-sok történetet beszéltek az emberek és azt is, hogy ő egy különleges Gyermekek.

Beszélték, hogy egyszer a Gyermekek szüleivel és sok más emberrel a városba mentek a húsvét ünnepére. Történt azonban, hogy az ünnepség végén hazafelé menet a sokadalomban azt hitték, hogy elveszett a Gyermekek, nem találták sehol. Valaki azonban látta a Gyermekeket, hogy ott maradt a városban, és a templomban beszélgetett a tanítómesterekkel. Szülei visszamentek, háromnapos járásra és csodálkoztak mikor hallották, hogy miről beszélgetnek, hiszen még a gyermek csak tizenkét éves volt. Teljesen elérékenyültek értelmén és feleletein.

„- Nem tudtátok, hogy az Atyám házában kell lennem?”- mondta nekik a Gyermekek, amin igencsak elgondolkoztak, de végül is engedelmeskedett szüleinek, és elindultak hazafelé.

- Bárcsak én is ilyen engedelmes Kis Csacsi lehetnék, aki mindig szót fogad a Gazdájának - gondoltam magamban.

A Gyermekek nemcsak engedelmes, hanem bölcs is volt, tanította az embereket az Isten szerint való életre. Később sokakat meggyógyított, és sok-sok csodát is tett. A Gazda gyermekei különösen szerettek mellette ülni a réten, amikor tanított és mi állatok is ott legelésztünk körülöttük. Kedves volt, meleg tekintetű és odafigyelt a gyermekekre, talán elmesélte azt a történetet is, amikor Ő engedelmesen szót fogadott a szüleinek.

Ezeket beszélték el nekem az őseim. Mióta megszületett a Gyermekek eltelt közel harminc év.

Én, Kis Csacsi még éppenhogy csak megszülettem, még nem raktak terhet a hátamra, és ember sem ült még a hátamon. Békében éltünk sok más állattal a pajtában, segítettük a Gazda hétköznapijait.

Egy nap nagy sürgés-forgás támadt, készülődött a ház apraja-nagyja. Az izgalom ránk, állatokra is átragadt. Ebben az évben is eljött a húsvéti ünnep.

A Gazdáék faluja szemben volt a várossal, tehát nem volt nagyon messze, de még így is a Gazda szeretett mindent a helyén tudni, és gondoskodni mindenkiről:

- Gyerekek vegyétek föl az ünneplő ruhátokat, és hamarosan indulunk - sürgtetett mindenkit a Gazda.

Szólt a háza népének is, hogy készítsenek elő szamarakat is, aki nem tud gyalogolni, ráülhet egy-egy szamárcsikóra.

- A Kis Csacsit ne bántsátok, ő még talán gyenge egy ilyen úthoz - szólt a Gazda.

Már éppen indulni akartak, de megjelent a ház előtt két ember.

- Mi járatban vagytok? - kérdezte szeretettel a Gazda. Gyertek beljebb.

- Tanítványok vagyunk, megbízatásunk van, és azt kérjük, hogy oldjátok el azt a szamárcsikót, amin még nem ült ember - szóltak.

Hú, elgondolkodtam, vajon kinek a tanítványai lehetnek és sejtettem, hogy énrolam beszélnek, hiszen rajtam még nem ült ember, és nagyon izgatott lettem.

- Kinek van szüksége rá? - kérdi a Gazda.

- Az Úrnak van rá szüksége - mondták a tanítványok.

- Ha az Úrnak van rá szüksége, hát nem bánom elköthetitek. Vigyétek hát - engedelmeskedett a Gazda.

Boldogan mentem, nem makacskodtam, tudtam, éreztem, ha a Gazda kimondja az Úr nevét, akkor valami különleges feladatnak nézek elébe. Elindultunk a hegyen lefelé. Nagy sokadalom volt, sok-sok színes ruhába öltözött ember. Ahogy mentünk lefelé a lejtőn, a tanítványok rám terítették a felső ruhájukat és ők is éljeneztek, ahogy a többi ember tette. És akkor... megláttam Őt. Egyszerű fehér ruhában volt, nem királyi ruhában, mégis az emberek királyként fogadták, üdvözölték. A tanítványok felültették a hátamra az Urat.

Az emberek éljeneztek, mert emlékeztek azokra a csodákra, amelyeket láttak, és tapasztaltak tőle. Felső ruháikat leterítették a földre, pálmaágakat lengettek, és azokat is a lábai elé tették. Egyáltalán nem volt nehéz a teher, inkább légies és könnyű.

Emlékeztem a régi történetekre és rájöttem, hogy csodálatos küldetésben van most részem:

Én vihetem a hátamon ezt a drága terhet, aki a világ megváltója: Jézus.

„... *Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet.*” Mt 21,16

ZengjeteK éneket az Istennek

Istennek adunk hálát, amiért március 8-án ismét megtarthattuk gyülekezetünk kórusának énekkari próbáját. Az alapító karnagy Dr. Ágai Ferenc, a neves zeneszerzóról és karnagyról Ádám Jenőről nevezte el az éneklő közösséget.

Ádám Jenő szavaival buzdítom és hívom az énekelni szerető testvéreket az énekkarba.

„Micsoda titok és rejtély a zene és a zenélés azok számára, akiknek alig van sejtelve róla! Alapjában véve kicsiny és jelentéktelennek látszó dolgok ezek, de gyakran sok másnál lényegesebbek, amikor arról van szó, hogy az embereket közelebb hozzuk egymáshoz.”
(Ádám Jenő)

Kodály Zoltánnak Ádám Jenő nem csak tanítványa volt a Zeneakadémián, hanem később munkatársa és barátja, aki tovább vitte a Kodály szellemiséget.

„A dal szebbé teszi az életet, a dalolók pedig másokét is. Azokban a gyülekezetekben, ahol a karének virágozik, több a tevékeny szeretet.”
(Kodály Zoltán)

Ezek a gondolatok útmutatók lehetnek számunkra.

Sok szeretettel várjuk gyülekezetünk tagjait éneklő közösségünkbe, és a Jó Isten áldását kérjük az énekkari tagok szolgálatára.

„Isten a zene által is hirdeti az evangéliumot.” (Luther Márton)

/N. Süveges Zsuzsa/

A Nagy szabadítás /részlet/

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jn 3,16

Elmondom azt az emlékezetes beszélgetésemet, amit Eszti nénivel a bűnlátás kérdésében folytattam.

Bejött egy idős néni a lelkészi hivatalba, kereste „a papot”. Az irodavezetőnk leültette, hogy tessék várni, mert valaki lelki beszélgetésen van nála a szobájában. A néni leült, várt egy kicsit, mellette állt a taxis fiatalember, aki már 7 éve vitte őt ide-oda. Elunta a várakozást, és felpattanva ajtóstól jött be a lelkészi dolgozószobába. Meglepve látom, hogy egy alacsony, kis idős asszony megáll az ajtóban, körülnéz és megszólít:

- Maga pap?
- Lelkipásztor vagyok – válaszoltam.
- Eltemet engem? – hangzott a következő váratlan kérdés.
- Egy feltétellel – feleltem, mire ő egy tízezrest meglobogtatott előttem.
- Nem ez a feltétel.
- Hát akkor mi?
- Az, hogy én élek tovább, mint a néni.
- Az igaz, látja, de ugye akkor is lesz itt pap, ha ez úgy történne.
- Igen, lesz.
- Akkor intézzük el egymást. Mert most jöttem a temetkezési

vállalattól – mondta, és vette elő bizonyoságul a nyugtákat: – Ez a hamvasztási papír, ez az urnahely, ez az urna ára volt... most már csak a papot kell elintéznem.

- Intézzzen el! – feleltem.
- Elég lesz? – emelte fel újra a tízezrest.
- Igen, elég.

Kitöltöttem a nyugtacekket, megnézte, hogy pecsét van-e rajta, biztosra akart menni. Mielőtt indult volna, még annyit mondott:

- Lelkész úr! Az infláció?
- Azzal ne tessék törődni. Mi átvettük a pénzt, jelenlegi árában felhasználjuk. Ez már a mi gondunk.

- Rendben van, mehetünk – mondta a taxisnak.

Ekkorra már össze is barátkoztunk az igen eszes, és 97 évesen is vidám stílusban intézkedő nénivel. Azt kérdeztem még tőle:

– Eszti néni! A hazafelé vezető utat elintézte?

(Azt csak zárójelben, de a hitelesség kedvéért jegyzem meg, hogy olyan nagyot hallott a néni, hogy az egész ház zengett a „beszélgetésünkötől”.) Azt válaszolta kérdésemre:

– Itt a taxisom, ő visz haza.

– Nem úgy gondolom, Eszti néni, a bűnei meg vannak bocsátva? – mutattam, hogy a földtől a mennyig el van-e rendezve az útja.

Kicsit hátrébb lépett, gyanúsán rám nézett, hogy mit gondol ez a pap, milyen bűnei lehetnek neki, és ki is mondta:

– Nem nagyon vannak nekem bűneim.

Erre olyat mondtam neki, amitől sietve távozott a szobából:

– Eszti néni! Minimum 97 000 bűne van!

– Menjünk, sérteget a pap! – mondta – és indult a taxissal kifelé.

Utánamentem a folyosóra, és átöleltem ezekkel a szavakkal:

– Ha csak ennyi bűne van, akkor földre szállt angyal. Jöjjön vissza és elmagyarázom.

A földre szállt angyal kifejezés már jobban tetszett neki, de bizony enyhe fizikai erőszak is kellett ahhoz, hogy visszajussunk a dolgozószobámba. Úgy állt meg, mint akinek a tekintetében ott bujkált: ez a tökkelütött pap, hogy mossa ki magát ebből a csávából, hogy egy derék asszonyt így halálra sértett.

Megkérdeztem tőle:

– Eszti néni! Ha egy ember egy nap gondolatban, szóban, indulatban, cselekedetben, mulasztásban csak három bűnt elkövet akarva-akaratlanul, egy év alatt kijön az ezer?

Számolt magában és így felelt: – Még több is!

– Akkor megegyeztünk a 97 000 bűnben?

– Úgy megszerettem magát – mondta a néni.

– Én is Eszti nénit! – és átöleltük egymást. – De egyet tessék megérteni. Ebből a 97 000 bűnből egyet sem lehet a mennybe bevinni, mert akkor a menny is olyan lesz, mint a föld. Ezért Valakinek fizetni kellett. Tetszik tudni, hogy Jézus Krisztust a mi bűneinkért feszítették keresztre? A mi adósságunkat fizette ki.

– Tudom – válaszolta csendesen, és más lelkiállapotban távozott, mint ahogy idejött. Később folytattuk a kapcsolatot, és a kíváncsiak kedvéért azt is leírom, hogy 99 éves volt, amikor a vállalásomat teljesítettem, és eltemettem.

Milyen soknak tűnt az a szám, amelyet a 97 éves néninek mondtam. Pedig mindnyájan örülhetünk, ha csak napi három bűn van a rovásunkon... *Végh Tamás nyugalmazott lelkész A Nagy szabadtás című írásából*

Hivatali időpontok

Hétfő: 8³⁰ – 12⁰⁰ Kedd: szünnap Szerda: 8³⁰ – 12⁰⁰ és 15³⁰ – 17⁰⁰

Csütörtök: 8³⁰ – 12⁰⁰ Péntek: 8³⁰ – 12³⁰

Gyöngyösi Református Egyházközség bankszámla száma:
11739030-20108454

Semper Reformari Debet Alapítvány bankszámla száma:
11739030-20017929

adószáma: 18570089-1-10 (SZJA 1% felajánlás lehetősége)

Köszönjük adományait!

Hirdetések

Állandó gyülekezeti alkalmak

- Minden vasárnap: Istentiszteletek
1. vasárnap Domoszló 8³⁰-tól, Gyöngyös 10⁰⁰ órától,
Mátrafüred 14³⁰-tól
 2. vasárnap Vécs 8³⁰-tól, Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Karácsond 15⁰⁰ órától,
Vámosgyörk 16³⁰-tól, Visonta 18⁰⁰ órától
 3. vasárnap Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Rózsaszentmárton 15⁰⁰ órától
 4. vasárnap Vécs 8³⁰-tól, Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Gyöngyöshalász 15⁰⁰ órától, Adács 16³⁰-tól
- Minden vasárnap: Gyöngyös Gyermek istentisztelet 10⁰⁰ órától
1. hétfő Szolgálók bibliaórája 17³⁰-tól
 2. hétfő Női óra 17⁰⁰ órától
 3. hétfő Férfi óra 18⁰⁰ órától

Minden hónap utolsó hétfőjén: Imaalkalom 18⁰⁰ órától

Minden szerdán: Bibliaóra Gyöngyösön 17⁰⁰ órától

Minden pénteken: Ifjúsági alkalom 18⁰⁰ órától

Minden pénteken: Énekkari próba 17⁰⁰ órától

Rendkívüli alkalmaink

április 21. vasárnap 10⁰⁰ – húsvéti úrvacsorai istentisztelet

április 22. hétfő 10⁰⁰ – húsvéti úrvacsorai istentisztelet;
legátus: Tikász Ábel II. évf. teológus

július 1-5. – Gyülekezeti gyermektábor

július 12-13. – Angol tábor a templomban

július 23-27. – Csillagpont Debrecenben

**Ezúton kívánunk minden
kedves gyülekezeti tagunknak
és olvasónknak
áldott, békés Húsvétot!**

**Az Úr áldását kérjük a
Gyülekezetünkre!**